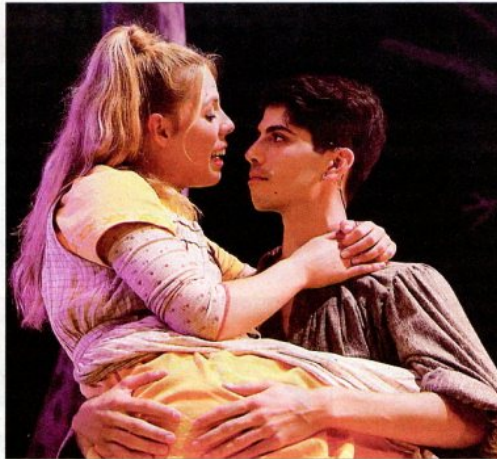

“La Rambla de les floristes” està tan ben escrita, que el vers li dona ritme i el text camina gairebé sol”

ENTREVISTA A

David Anguera actor tortosí

Fa més de vuitanta anys que el poeta García Lorca la va definir com “el main street del Mediterráneo”. A l'època, per la Rambla de les Flors de Barcelona s'hi passejaven personatges pintorescos, testimonis d'excepció de les agitacions polítiques prèvies a la Guerra Civil. I és en aquest “carrer major” de la capital catalana que l'escriptor Josep Maria de Sagarra hi va ubicar una de les seues peces teatrals més populars: *La rambla de les floristes*. L'obra -un clàssic de la dramaturgia catalana- ha fet temporada al Teatre Nacional de Catalunya i divendres de la setmanalment (31 de gener) farà parada a l'Auditori Felip Pedrell de Tortosa. Entre el repartiment l'actor David Anguera (Tortosa, 1990) amb qui converso un vespre que li ha quedat lliure perquè li han anul·lat l'enregistrament d'un curtmetratge. I és que el paper de Tonet a la Ramla de les floristes el combina amb classes, assajos, rodages i la interpretació d'una adaptació en petit format de la història de Peter Pan.

David Anguera en una escena de la 'Rambla de les floristes'.

Coll ha estat molt més contingut. L'obra és tan bona, que no li calen gaires artificis.

P: Com es porta a la contemporaneïtat un clàssic escrit fa vuitanta anys?

R: La *Rambla de les floristes* aborda valors que poden ser molt actuals. Els personatges femenins són el pal de paller de la història, personatges molt rodons que tenen els parlaments més interessants de tota l'obra. L'Antònia, la protagonista, és una dona viscuda, sense pèls a la llengua, que destil·la una ironia i no deixa que els somnis maquillen la realitat. Potser sense ser-ne conscient del tot, Sagarra hi va imprimir una mirada molt feminista i hi expressa una mena de valors fraternals entre dones, allò tan modern que avui en dia es coneix com a sororitat.

P: La posada en escena defuig del costumisme.

R: L'escenografia de Laura Clos és molt simbòlica i evoca el pas del temps i passa de l'explosió de color primaveral a l'hivern gris. A més, el director ha incorporat pinzellades visuals i sonores, referències subtils a temps més propers com l'atemptat terrorista de fa dos anys a les Rambles. Els pentinats i part del vestuari són contemporanis i és la manera com el director ha volgut explicitar que el teatre és una pura convenció. ■

Tortosa Oriol Gracià

Pregunta: La *rambla de les floristes* està escrita en vers. Això dificulta o facilita el treball dels actors?

Resposta: Un text escrit en vers pot semblar impostat i acostuma a ser més difícil de naturalitzar. No pots canviar ni un punt, ni una coma, el fraseig és exacte i no et pots deixar ni una síl·laba. Però a la vegada, l'obra està tan ben escrita, que el vers li dona ritme i el text camina gairebé sol. Dins d'aquesta musicalitat, les paraules agafen més relleu i més color, són més còmiques o més patètiques i el públic acaba rient de situacions que d'altra manera passarien desapercebudes.

P: Ara fa un any ja vas interpretar *Afany d'amor perduts*, una obra de Shakespeare, escrita també en vers.

R: Em va servir per a aprendre la tècnica del teatre en vers. El repartiment era excepcional, vaig treballar

amb grans actors de l'escena catalana, però ara amb *La rambla de les floristes* m'ho he passat millor, perquè el text és un original en català i no una traducció de l'anglès. Pot semblar una diferència superficial, però fer teatre amb un original de la teua llengua, te'l fa sentir més proper. Sempre he pensat que no hi haurà un Shakespeare millor que el que es puga interpretar per alguna de les grans companyies britàniques, o qualsevol Txékhov que pose a escena una companyia russa.

P: Que l'obra siga en vers no la fa més elitista.

R: No, no, tot el contrari. El vers de *La rambla de les floristes* és planer, popular, nítid i molt entenedor. De fet, això potser li ha anat en contra, perquè sota la pàtina de sainet en vers, sovint se l'ha catalogat com a obra menor i, en conseqüència, no se l'ha reivindicat prou.

El Teatre Nacional la va estrenar fa

uns mesos, i va ser el primer cop en 80 anys que pujava a l'escenari en un format professional. L'obra està ambientada a la Barcelona del 1867, però Sagarra la va escriure i estrenar l'any 1935. Des de llavors que cap companyia professional l'havia interpretada. A diferència d'Àngel Guimerà, a Sagarra se l'ha tingut com un dramaturg de segona. Res més lluny de la realitat: *La Rambla de les floristes* té una estructura rodona, els versos fluïxen amb versemblança, tots els personatges estan ben dibuixats, especialment l'Antònia i la resta de personatges femenins.

P: La feina d'una institució com el Teatre Nacional ja és la de donar valor a este tipus de clàssics.

R: En la roda de premsa de presentació de l'obra, el director Jordi Prat i Coll va encunyar el nom de Royal Segarra Company, mig fent broma. I és un joc de paraules que, des de llavors, la premsa ha utilitzat per a

equiparar la feina del Teatre Nacional de Catalunya amb la tasca de la Royal Shakespeare Company al Regne Unit, que treballa per recuperar i reinventar els clàssics de la literatura anglesa.

P: La temporada passada ja vas participar en la recuperació d'un altre clàssic.

R: El muntatge d'*Els Jocs Florals de Camprosa*, de Santiago de Rusiñol, va ser una obra delirant i esbojarrada que va funcionar molt bé. A *La rambla de les floristes* Jordi Prat i

AGENDA

GENER 2020

Dimarts, 28 de gener de 2020

18 hores: Trobada mensual del Club de lectura
Lloc: Smartcentre